

[Forsvarsministeren.]

er på det punkt, jeg ikke forstår det radikale venstre. Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) beder os andre om at lade være med at blande os i hans partis motiver og stillingtagen, og det skal jeg heller ikke gøre. Det, jeg bebrejder hans parti, er den urealistiske måde, det efter min bedømmelse tager tingene på, og den svingende vurdering, der næsten veksler fra det ene år til det andet.

Jeg beklager igen at måtte drage den sag frem, der virker på de radikale som et tryk på en lightorn. Da vi for et par år siden inden Atlantpagtens oprettelse forsøgte at skabe et fælles sikkerhedssystem i Norden igennem den skandinaviske forsvarsaftale, var man fra radikal side fuldtud parat til at tage konsekvensen af dette forsøg. Det var nemlig en nødvendighed, hvis den pågældende aftale overhovedet skulle kunne blive til noget. Konsekvensen var i hvert fald et forsvar, der i bekostning eller omfang ikke ville ligge under det, som vi drøfter i dag, formentlig måske endda ligge højere. Så meget kender jeg til de forhandlinger. Dengang var man altså parat til at tage konsekvensen af en freds- og sikkerhedspolitik på i hvert fald et større geografisk område end det, som Danmark alene repræsenterer. Det ærede medlem må ikke glemme, at mellem det skandinaviske forsvarsforbund og Atlantpagten er der ingen væsensforskel, kun en gradsforskel. Forpligtelserne var lige ubetingede i begge tilfælde. Det skandinaviske forsvarsforbund hvilede på to forudsætninger: at vi fandt forståelse i vestmagternes kreds, så det blev muligt for Danmark og Norge overhovedet at bygge et forsvar op, da Sverige ikke kunne klare det materielle for os, og endvidere, at man var fuldkommen klar over fra de tre nordiske landes side, at hvis denne defensiva alliance ikke kunne klare prøven, hvis vi blev genstand for et angreb, måtte den skandinaviske forsvarsalliance allerede i et angrebs indledende fase have assistance fra dem, der følte sig tryggere ved, at de skandinaviske lande fik lov til at bestå som selvstændige lande.

Når det ærede medlem og hans parti har denne fortid, som er et af de få lyspunkter, synes jeg, i partiets forsvarspolitiske historie gennem årene, naturligvis fra regnet de år, da man sad og havde ansvaret under verdenskrigen, kan jeg ikke rigtig få det til at rime med den helt negative og helt passive holdning, som man indtager overfor den situation, landet befinder sig i i dag, til trods for at den er ganske parallel

med den, der forelå, da de ærede medlemmer for to år siden gik med med fuld musik.

Det, jeg bebrejder det radikale parti, er som sagt dets urealistiske holdning og dets svingende politik på disse områder. Det, det ærede medlem nu gør sammen med alle sine partifæller, er at appellere til alt det negative, til alt det, der kan vække lidt uro. Kort sagt, partiet vender tilbage til de gamle græsgange, hvor der altså endnu sidder et par uafpillede strå, men vel heller ikke mere.

Det ærede medlem ville også gerne mistænke Atlantpagten i den forstand, at det forsvar, vi stiller op, efter det ærede medlems mening — det er muligt, jeg misforstod ham — skulle være kommet til verden udenom Danmarks frie selvbestemmelsesret med hensyn til den forsvarspolitiske mål-sætning. Herom vil jeg gerne sige, at der er ingen grund til mistanke i så henseende. Det program, som Danmark stiller op, og som et flertal i Danmark i dag samler sig om på rigsdagen, er et dansk forsvarsprogram, hvortil vi, selvfølgelig under indflydelse af de militære sagkyndige, vi har her i landet, selv har taget initiativet, selv har stillet rammerne op, netop indenfor mulighedernes grænse. Der har ikke været øvet nogen art af tryk eller tvang overfor Danmark. Vi er gået ind i en forhandling på lige fod. Store og små lande har drøftet de sikkerhedsproblemer, der foreligger for Vesteuropa, og har ud af disse drøftelsers reale indhold draget vore konklusioner, de konklusioner, som vi i fællesskab med andre søger at omsætte fra teori til virkelighed.

Det er klart, at i små lande som Danmark, Norge og andre lande, der ikke er i stand til at klare deres eget sikkerhedsproblem i dag, hvis de skulle blive antastet, er den almindelige, normale indstilling den, at ingen kan vente eller begære at få hjælp udefra til betryggelse af sin nationale eksistens uden selv at øve en effektiv indsats. Det er så soleklart, som noget kan være. Vi har haft valget imellem, om vi ville sætte os selv udenfor og føre en udenrigs- og forsvarspolitik, der betød en afskrivning af Danmark og dets selvstændighed på forhånd, eller om vi ville gå ind i et fælles forsvar til fredens betryggelse, til bevarelse af dansk selvstændighed, på linie med andre fredselskende lande. Her har et flertal i Danmark heldigvis været så klartseende, at det har valgt denne realistiske linie.

Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) angreb de forslag, der er forelagt, og fandt, at det var en harmonika, man her